

MATĚJ HOLČÁK

Vzpomínky na Nás

MATĚJ HOLČÁK

Vzpomínky na Nás

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 115. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Matěj Holčák
Korektura, redakce a sazba:
Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková
Obálka: Ondřej David

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-83-5 (epub)
978-80-53064-84-2 (epub)

Tahle kniha je důkazem toho, že život je velká bouře a
pokud ji přečkáme, přežijeme do slunečného dne.

*Nikdy na nic nejste sami.
Je v pořádku požádat kohokoliv o pomoc.*

Anotace

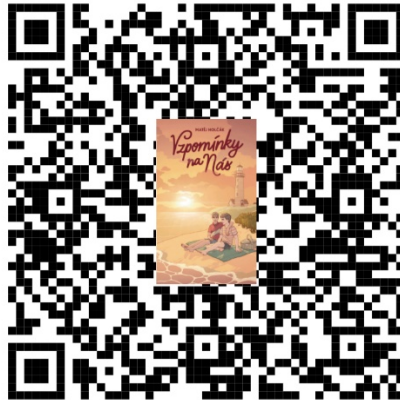
Domov je místo, kde se rodí naše nejhlubší vzpomínky – i ty, které bolí.

Alex se po letech vrací do města svého dětství, zpátky do ulice, kde se naučil smát, snít... a kde poprvé zlomil vlastní srdce. Netušil však, že tu znovu potká Daniela – kluka, který kdysi znamenal všechno, a jehož ztráta v něm zanechala prázdnotu, již nedokázal zaplnit.

Když spolu na půdě objeví starý deník plný jejich dětských slibů a tajemství, minulost začne znovu ožít. Každá stránka jim připomíná nejen to krásné, ale i to, co je rozdělilo. A čím víc čtou, tím více se musí ptát: je možné navázat tam, kde kdysi skončili, nebo se některé rány nikdy nezahojí?

Vzpomínky na nás je dojemný příběh o návratech, druhých šancích a o tom, že i praskliny v srdci mohou být tím, co nás činí krásnějšími. O lásce, která přetrvá roky, a o odvaze znovu jí uvěřit.

PLAYLIST

Man Of The Year – Lorde

All too well (10 minute version) (Taylor's Version) –
Taylor Swift

The 30th – Billie Eilish

Do I Ever Cross Your Mind – Sombr

Moon Song – Phoebe Bridgers

Holocene – Bon Iver

Matilda – Harry Styles

This Is Me Trying – Taylor Swift

Juliet – Cavetown

Prolog

Říká se, že domov je místo, které znáš poslepu. Kde víš, kolikrát zaskřípou schody, kam dopadá ranní světlo, i to, v jakých místech ti poprvé bouchlo srdce. Ale co když ten domov už neexistuje? Co když z něj zbyly jen stěny, které pamatují víc bolesti než smíchu?

Nikdy jsem si nemyslel, že se sem vrátím. Ne takhle. Ne s objemným batohem a mrakem nad hlavou plným pocitů, jež nedokážu pojmenovat, a s hlavou těžkou jako listopadové nebe.

V dětství mi tohle město připadalo obrovské. Všechno bylo nové. Stromy vyšší, lidé hlasitější, prostředí nabitější. Ale teď...

Teď se zdá, že všechno trochu ztichlo. Ulice dýchají jinak. Domy stárnou. A já taky. Ne navenek, ale uvnitř. Protože s některými ztrátami nezestárneš: s nimi vyrosteš násilně. V jediné noci. V jediném pohledu. V jediné větě, která tě rozbije.

Ten dům je stejný, a přesto cizí. Zůstaly květiny na parapetu, schránka s rezavým okrajem i otisky dlaní na zábradlí, které kdysi patřily někomu, kdo už tu není. Někdy mám pocit, že ten dům dýchá. Že cítí, že někdo odešel. Že ví, že já už nejsem ten, kdo se odtud před lety vzdálil.

Návraty nejsou jako ve filmech. Nečeká tě teplá náruč, ani dramatická hudba. Čeká tě ticho. A věci, které zůstaly přesně na místě, u něhož jsi je nechal. Jen ty už nejsi stejný.

Potkal jsem je znovu. Ty lidi, co byli kdysi všechno. Kamarády, co nosili stejná zranění, ale nikdy o nich nemluvili nahlas.

A taky jeho.

Toho, kdo mi připomněl, jak moc může bolet, když někoho ztratíš dřív, než jsi vůbec stihl říct, co jsi měl na srdci.

Byla to rychlá rána. Jako kulka do nicoty. A já zůstal stát, s otevřenou ránou a otázkou, zda-li se dokážu uzdravit.

Ale víš co? Možná ano.

Našel jsem – nejen – svůj deník. Starý, zaprášený, v nočním stolku. A v něm verzi mě, na kterou jsem zapomněl.

Byl tam ten kluk, co se smál hloupostem. Co měl sny. Co věřil, že láska je něco, co tě může zachránit. A já mu začínám znovu věřit. Protože i když ztratíš někoho, koho jsi miloval víc než sebe, můžeš znovu začít. Pomalu. Po kouskách.

Jako když slepuješ rozbitou vázu, i když víš, že praskliny už nezmizí. Ale někdy jsou právě ty praskliny tím, co z nás dělá něco krásnějšího. Možná právě díky nim vidíme svět jinak. Ostřeji. Opatrněji. Skutečněji.

Dnes už vím, že život není jen o tom přežít.

Je o tom milovat i tehdy, když víš, že můžeš přijít o všechno. Je o lidech, kteří s tebou zůstanou, i když se celý svět rozpadne. O tichých rukou, které tě zvednou ze dna, aniž bys musel cokoli říct.

Tohle je příběh o návratu. O ztrátě. O tom, co to znamená být doma. A hlavně o tom, jak najít sám sebe i tehdy, když máš pocit, že už z tebe nic nezbylo.

Protože žít znamená i padat. A milovat znamená riskovat, že tě to znovu zlomí.

Ale já bych si to i tak vybral znovu.

Vzpomínka z dětství:

Byl jsem dítě, když jsem pochopil, že život není postaven pouze na našem rozhodnutí. Otec skládal kufry do auta, zatímco matka neustále vytáčela spoustu čísel na telefonu. Všechno se odehrávalo tak rychle, nestihl jsem se vůbec rozloučit s mým drahým kamarádem Danielem.

„Proč se s ním nemohu jít rozloučit?“ zeptal jsem se matky, která už konečně začala mluvit do mobilu. Na reproduktor přiložila dlaň a podívala se na mě, tak zlostně.

„Do háje, Alexi, za dvacet minut nám poletí letadlo, na takové hlouposti teď nemáme čas, třeba mu po příletu napíšeš dopis nebo něco takového, to je teď jedno.“

Cítil jsem, jak se uvnitř mě cosi přelomilo. Jakási chuť k tomu žít podle příkazů někoho, kdo sám nevěděl jak naložit se svým životem. Matka neustále podržovala svou dominanci otci, zřejmě z něj sama měla strach.

„Okamžitě si nastupte, nebo už nám opravdu to podělaný letadlo odletí!“

A tak jako poslušné ovečky děláme to, co nám otec nakázal, protože nezbývalo nic jiného než ukázat, že jako dítě musí člověk poslouchat dospělé.

Možná že život je předurčený k tomu, abychom poslouchali ostatní, protože naše vlastní názory nejsou dost dobré k tomu, abychom někoho potěšili.

Byl jsem dítě, a i přes to jsem musel udělat obrovský krok, který stál mé přátelství s člověkem, jenž mi změnil život.